

יום ד', ט"ו בסיון תשס"ה (22 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, ט"ו בסיון, עלתה באש בשנת תש"ח (1948-5708) אוניית האצ"ל ה"אלטלינה" בחוף תל-אביב, לאחר שהופגזה מתותח של צה"ל... המשך המאמר מאתמול...

= בגין עולה על האוניה, המפליגה באישון לילה דרומה, ועולה על שרטון מול מלון "ריץ" שבחוף תל-אביב. בן-גוריון מכנס את הממשלה, מכריז: "... זה נסיון לדרוס את הצבא ולרצוח את המדינה. לא תיתכן פשרה. אם יחוסל העניין, תינתן חנינה..." היריות הראשונות. **יגאל אלון** מקבל את הפיקוד בחוף תל-אביב. מובא תותח. פיצוץ האוניה. בגין, בליוויית חבריו יורד מן האוניה. מרידור, קוק, לנקין, עמיצור נעצרים על החוף. קרבנות אדם. בין ההרוגים גם "אברשה" סטבסקי [הנידון בפרשת רצח ארלוזורוב – 15 שנה קודם]. כמה נהרגו? מי נהרג? הפצועים מובאים לבית-החולים "הדסה". בגין משדר לעם. לילה כבד על תל-אביב, על המדינה.

פורץ משבר ממשלתי. שר הדתות הרב יהודה לייב מימון (פישמון) ושר העלייה משה שפירא, מודיעים על התפטרותם מן הממשלה, ולא שבו אליה אלא לאחר שנרגעו הרוחות. דוד צבי פינקס [שר התחבורה] גובה עדויות מפי הפצועים על יריות שנורו בהם בהיותם פצועים ושוחים מן האוניה לחוף. חשדנות. שנאה. =

כך כתוב בספרי ההיסטוריה.

באזכרה שנערכה ליד קברותיהם של חללי האוניה שבבית-העלמין שבנחלת-יצחק בתל-אביב, בימים שלאחר המהפך ב-1977, השתתף מנחם בגין, ועמו קבוצה מראשי אצ"ל לשעבר, ביניהם העו"ד אליהו לנקין, שבאותם הימים הרחוקים שימש כמפקדה של אוניית הנשק. אזכרה שכמוה נערכו רבות, במשך השנים שחלפו, אלא שהפעם היה קולו של מנחם בגין רם יותר. בגין עומד לעלות על כס ראש הממשלה, וכל שהוא אומר – הריהו מבטא את המדינה כולה. יש עתה הד לדבריו. בין היתר אומר בגין: "בן-גוריון הולך שולל, והוטעה בעניין באוניה **אלטלינה**, ומתוך כך נתן פקודה להפגיז את האוניה – וכך נשפך דם יהודי טהור...". מר בגין הוסיף והדהים את שומעיו, "...אחד מראשי המדינה, שהוא גם היום אחד מראשי דובריה של מפלגת העבודה ותופס מקום מרכזי בחיי האומה, אמר לי: "חקרנו את עניין ה'אלטלינה', והגענו למסקנה שבעניין זה הטעו את בן-גוריון...". למחרת היום, כל עתוני הארץ הבליטו את דבריו של בגין, ביניהם "דבר", שפירסם מאמר בכותרת, "**מי אמר? מי הטעה?**". כתב המאמר לא הכחיש כי "מוטלת אחריות כבדה על האיש שהטעה את ראש הממשלה ושר הבטחון שלה, וגרם לכך כי בימים שהמדינה היתה נתונה במלחמה כבדה, נאלץ צה"ל להשתמש בנשק נגד יהודים... איש כזה חייב לתת את הדין...". אך, כתה "דבר" אינו מוציא מסקנה הגיונית שתאמר כי יקום האיש "שהוא גם היום אחד מראשי דובריה של מפלגת העבודה, ותופס מקום מרכזי בחיי האומה" – ויודה בחטאו; גם אינו מציע שיקום פורום משפטי שיחקור ויוציא מסקנותיו, אלא מטיל את הדבר על כתפי בגין, ואומר בלשון רבים: "אנו מחכים לתשובה ממר בגין: מי מסר לך את הגילוי על הטעיית בן-גוריון? ומי האיש שהטעה את בן-גוריון? **אכן, אם הוטעה בן-גוריון, ובעקבות ההטעייה נגרמו מוות ופציעה, קנאה ושנאה בין אחים – על המטעה, שאין זה נראה כי עשה מעשהו בתום-לבב, לתת את הדין. די לו**

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', ט"ו בסיון תשס"ה (22 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

למנחם בגין שכיוון אצבעו אל עבר הנאשמים, המתכסים בעוביין של כ- 30 שנה. עתה –
על הממונים כי יהא דין אמת במדינה... {הסיום [בינתיים], בע"ה, מחר...} ["אנשים ומאורעות בתולדות ישראל"]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל